

Parallella varningar – nummer fyra

Trons grundvalar och faran i att glömma: lärdomar från profetian och historien

Jeff Pippenger

2023-08-08

Vem skall han lära kunskap? Och vem skall han få att förstå läran? Dem som avvants från mjölken, dem som tagits från bröstet.

Ty bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad; här litet, där litet:

Ty med stammande läppar och med ett annat tungomål skall han tala till detta folk. Till dem sade han: Detta är vilan, genom vilken ni må låta den trötte få vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra.

Men Herrens ord blev för dem bud på bud, bud på bud; föreskrift på föreskrift, föreskrift på föreskrift; här litet, där litet; för att de må gå och falla baklänges och krossas och snärjas och fångas. Jesaja 28:9–13.

Dessa verser från Jesaja har upprepade gånger behandlats i Habackuks tabeller. Här behöver jag endast kort beröra dem för att hämta en eller två poänger ur dessa föregående verser och tillfoga dem till den nuvarande framställningen. Detta avsnitt visar ett folk som inte består ett prov, ty de ”går och faller baklänges och blir krossade och snärjda och fångade”. Det var ett folk som underkändes i ett prov rörande vilka Gud skulle försöka ”lära” att ”förstå” ”kunskap” eller ”lära”. Det var ett prov som grundade sig på förståelsen av en ökning av kunskap, och därför var det samma prov som skilde de visa från de ogudaktiga i Daniels tolfte kapitel, ty alla profeterna är ense och utpekar världens ände. I Daniel tolv förstår de ”visa”, men de ”ogudaktiga” förstår inte ökningen av kunskap.

Folkets i Jesajas avsnitt blev prövade genom ”Herrens ord”, vilket ”de inte ville höra”. Och det särskilda ”Herrens ord” som de förkastade, och som skulle ha gjort det möjligt för dem att ”förstå” ökningen av ”kunskap”, var den bibliska regel som definierar hur profetiska historier rätteligen ska sammanföras. De som faller i Jesajas avsnitt förkastade den regel som visar att man, för att förstå en profetisk historia, måste söka efter den linjen ”lite här och lite där”. Det Herrens ord som frambringade en prövning vilken de förkastade var metoden att välja ut profetiska linjer härifrån och därifrån, och sedan ställa en av dessa utvalda linjer i parallell med de andra linjerna av profetisk historia som behandlar samma tema. Framgången i företaget att på detta sätt lägga rad till rad är beroende av tillämpningen av de äkta reglerna för profetisk tolkning. Dessa regler, som också är ”föreskrifter”, måste likaledes sammanföras, och de återfinns här och där i Bibeln. Jesajas jungfrur som underkänns i prövningen gör det därför att de glömmar det främsta de inte borde ha glömt, nämligen att historien upprepar sig.

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss på, och hans undervisning i vår tidigare historia.” *Life Sketches*, 196.

Gud är inte oordningens upphovsman, och en grundläggande hållpunkt för detta faktum är att varje profet i Bibeln identifierar samma profetiska linje. De ser inte alla exakt samma händelser på linjen, men det är alltid samma händelsekedja vid världens slut. Det är de händelser som leder fram till nådatidens avslutning, följda av de sju sista plågorna, vilka kulminerar i Kristi andra ankomst. En profets berättelse kan handla om Guds trogna folk i denna historiska linje, men en annan profets vittnesbörd kan gälla Guds otrogna folk, eller Förenta staterna, Vatikanen, Förenta nationerna, jordens köpmän eller islam, men det är alltid samma linje.

Malakis Eliasbudskap, liksom de budskap som framställs i Uppenbarelseboken kapitel ett, fjorton och arton, samt budskapet i Daniel elva och tolv, är ett och samma budskap. De utgör alla samma historiska linje, men var och en med sitt särskilda bidrag till berättelsen.

Det som nästan allmänt missförstås beträffande detta särskilda budskap är det faktum att det uppenbaras för Guds folk först strax före den mänskliga prøvotidens slut. Eftersom vi vet att det särskilda budskapet alltid varnar för den snart förestående prøvotidens slut, skall vi betrakta kanske den tydligaste framställningen av prøvotidens slut i Bibeln.

Den orättfärdige må fortsätta att göra orätt, och den orene må fortsätta att orena sig, och den rättfärdige må fortsätta att öva rättfärdighet, och den helige må fortsätta att helga sig.
Uppenbarelseboken 22:11.

Innan prøvotidens slut tillkännages i helgedomen där ovan genom orden i vers elva, skall ett särskilt varnande profetiskt budskap ur Uppenbarelseboken, som har blivit öppnad för Guds tjänare, förkunnas.

Och han sade till mig: Försegla inte profetians ord i denna bok, ty tiden är nära. Den som gör orätt, må alltjämt göra orätt; och den som är oren, må alltjämt vara oren; och den som är rättfärdig, må alltjämt vara rättfärdig; och den som är helig, må alltjämt vara helig.
Uppenbarelseboken 22:10, 11.

Det skall finnas ett särskilt profetiskt budskap som erkänns av Guds folk strax före de sju sista plågorna. När den ”tiden är nära” skall ”denna boks profetia” (Uppenbarelsebokens profetia), som har varit förseglad, avförseglas. Den enda profetia i Uppenbarelseboken som har varit förseglad är profetian om de sju tordönen.

Och jag såg en annan väldig ängel komma ner från himlen, klädd i ett moln; och en regnbåge var över hans huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans fötter såsom eldpelare. Och han hade i sin hand en liten bok, öppnad; och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra fot på jorden, och ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter; och när han hade ropat, lät de sju tordönen höra sina röster. Och när de sju tordönen hade låtit höra sina röster, stod jag i begrepp att skriva; och jag hörde en röst från himlen säga till mig: Försegla det som de sju tordönen har talat, och skriv det inte. Uppenbarelseboken 10:1–4.

Strax innan människans nådatid avslutas, när ”tiden är nära”, kommer en försegling att brytas av en särskild biblisk sanning som identifierar ”det som snart måste ske”. Den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken tio är Jesus Kristus, som ropade såsom ett lejon.

”Den väldige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll han utför i de avslutande scenerna av den stora striden med Satan. Denna ställning betecknar hans högsta makt och myndighet över hela jorden. Striden hade tilltagit i styrka och blivit alltmer beslutsam från tidsålder till tidsålder och kommer att fortsätta så ända till de avslutande scenerna, då mörkrets makters mästerliga verkningar når sin höjdpunkt. Satan, förenad med onda människor, skall bedra hela världen och de kyrkor som inte tar emot kärleken till sanningen. Men den väldige ängeln kräver uppmärksamhet. Han ropar med hög röst. Han skall visa kraften och myndigheten i sin röst för dem som har förenat sig med Satan för att motsätta sig sanningen.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, s. 971.

Till slut blir de ”församlingar” som ”Satan” bedrar bedragna därför att de inte tog emot kärleken till ”sanningen”. Ordet ”sanning” i avsnittet från Andra Thessalonikerbrevet som syster White just hänvisade till är det främsta grekiska ordet som härleds från det hebreiska ord som översätts med ”sanning”, vilket består av tre hebreiska bokstäver och representerar Alfa och Omega. Finns det något bibliskt bevis för att den sanning som är förbunden med principen om första omnämnandet och som representerar ett drag i Kristi karaktär är den sanning som förkastas och som följaktligen frambringar en kraftig villfarelse?

Men vi ber er, bröder, vid vår Herre Jesu Kristi ankomst och vår samling till honom, att ni inte så hastigt låter er bringas ur fattningen eller förskräckas, vare sig genom ande eller genom ord eller genom brev som om det vore från oss, som om Kristi dag vore inne. Låt ingen bedra er på något sätt; ty den dagen kommer inte, om inte avfallet först har kommit och syndens människa har blivit uppenbarad, fördärvets son, han som står emot och upphöjer sig över allt som kallas Gud eller det som blir tillbett, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud. Minns ni inte att jag sade er detta, när jag ännu var hos er? Och nu vet ni vad det är som håller honom tillbaka, så att han kan bli uppenbarad i sin tid. Ty laglöshetens hemlighet är redan verksam; endast måste han som nu håller tillbaka fortsätta att göra det, till dess han har röjts ur vägen. Och då skall den laglöse bli uppenbarad, honom som Herren skall förgöra med sin muns anda och tillintetgöra genom glansen av sin ankomst: honom vars ankomst sker efter Satans verkan med all kraft och tecken och lögnens under, och med all orättfärdighetens förförelse bland dem som går förlorade, därför att de inte tog emot kärleken till sanningen, så att de kunde bli frälsta. Och därför skall Gud sända dem en kraftig villfarelse, så att de tror lögnen, för att alla de skall bli dömda som inte trodde sanningen utan hade sin lust i orättfärdigheten. 2 Thessalonikerbrevet 2:1–12.

Detta avsnitt från Thessalonikerbrevet har ofta behandlats i Habackuks tabeller, så vi skall här endast göra en kort kommentar. Det som syster White kallar ”Satans underbara verk” är det som Paulus benämner ”Satans verkan med all kraft och tecken och lögnens under”. Det bedrägliga verk som identifieras av syster White och Paulus börjar vid söndagslagen i Förenta staterna.

”Genom det påbud som framtvingar påvedömet institution i strid med Guds lag kommer vår nation att helt skilja sig från rättfärdigheten. När protestantismen skall sträcka ut sin hand över klyftan för att fatta den romerska maktens hand, när den skall räcka över avgrunden för att slå hand med spiritualismen, när vårt land, under inflytandet av denna trefaldiga förening, skall

förkasta varje princip i sin konstitution såsom en protestantisk och republikansk regering och skall vidta åtgärder för spridandet av påvliga osanningar och villfarelser, då kan vi veta att tiden har kommit för Satans märkliga verksamhet och att slutet är nära.” Testimonies, band 5, 451.

I detta avsnitt i Thessalonikerbrevet, som vi här betraktar, identifierar Paulus påven vid världens ände med fyra olika benämningar. Påven är ”syndens människa”, han är ”fördärvets son”, han är ”laglöshetens hemlighet” och ”den onde”. Paulus anger också några andra kännetecken hos påven utöver de fyra namnen, ty han upplyser oss om att påven (som ännu tillhörde framtiden på Paulus’ tid) ”skulle uppenbaras i sin tid”.

Påven ”skulle uppenbaras i sin tid”, och det tydligaste bibliska beviset, om än ingalunda den enda bibliska sanningen; den tydligaste bibliska sanningen att påven för den romerska kyrkan är Bibelns profetias antikrist fastställs genom sju olika och direkta hänvisningar i Bibeln som identifierar den ”tid” då påvedömet skulle behärska jorden, just den ”tid” som mänskligheten kallar den mörka medeltiden. Bibeln uppenbarar påven såsom påvedömet genom att upprepade gånger ange den exakta ”tid”, från 538 till 1798, då påvedömet skulle härska över världen. Paulus sade att han skulle uppenbaras i sin tid.

Paulus identifierar också att det är påven som ”sätter sig upp mot allt som kallas Gud eller heligt, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och visar sig vara Gud.” Bland annat visar detta att antikrist i Bibelns profetia är en religiös symbol. Han är inte någon Hitler eller någon Alexander den store. Detta inskränker ytterligare identifieringen till påven, ty han är inte bara en religiös tyrann; han är en religiös tyrann som bekänner sig vara inom Guds tempel. Antikrist gör anspråk på att ha sitt säte inom den kristna kyrkan.

Enligt Paulus och Daniel uppenbarar påven, när han befinner sig i sin bekännande kristna kyrka, Satans karaktär, han som begärde att få sitta på Guds tron och att bli upphöjd över allting. Jag säger Paulus och Daniel, ty de flesta bibliska kommentatorer erkänner att när Paulus visar att ett av påvens kännetecken är att han är en fullständig narcissist, så citerade Paulus helt enkelt Daniels beskrivning av påven i Daniel kapitel elva, där Daniel återger:

”Och kungen skall göra efter sitt gottfinnande; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och det skall gå honom väl till dess att vreden har fullbordats; ty det som är beslutat skall ske. Daniel 11:36.

När Paulus tar upp påvens narcissistiska karaktär parafraserar han Daniels vers och säger att det är påven som ”står emot och förhäver sig över allt som kallas Gud eller heligt, så att han såsom Gud sätter sig i Guds tempel och utger sig för att vara Gud.” Versen i Daniel som identifierar påvedömet karaktär hänvisar också till den ”tid” som var avsedd att ”uppenbara” att påvedömet var antikrist, då den anger att påvedömet skulle ”hava framgång” till dess att ”förtrytelsen har fullbordats.”

”Vreden” upphörde år 1798, så Daniel identifierar i versen (även om detta inte är ett av de sju direkta ställena i Daniels och Uppenbarelsebokens böcker där den 1260-åriga historien nämns)

likväl direkt påvemakten och markerar att den år 1798 mottog ”ett dödligt sår”, såsom Johannes kallar det. Således identifierar versen slutet på perioden av påvligt herravälde, även om den inte anger hur länge detta herravälde varade.

I avsnittet identifierar Paulus också en makt som skulle hålla påvedömet tillbaka från att ta kontroll över världen år 538, när han förklarade att thessalonikerna, till vilka han skrev, redan kände till denna särskilda sanning. Han ställde frågan: ”Minns ni inte att jag sade er detta, medan jag ännu var hos er?” Han påminner dem om att de redan visste ”vad som nu håller tillbaka” (det vill säga hindrar) påvedömet till dess att det skulle ”uppenbaras i sin tid”. Den makt som föregick och hindrade påvedömet från att ta kontroll över världen var den makt som hade herraväldet över världen när Paulus skrev brevet. Det var det hedniska Rom. Paulus skrev att det hedniska Rom måste ”röjas ur vägen” för att påvedömet skulle kunna ta kontroll över världen.

Det var denna förståelse som ledde William Miller till att inse att den makt som i Daniels bok symboliseras som ”det dagliga” var det hedniska Rom. Adventismen erkänner att strukturen, och därmed alla William Millers profetiska insikter, byggde på hans förståelse av Daniels bok och Uppenbarelseboken och att dessa båda böcker behandlar de två ödeläggande makterna: det hedniska Rom och det påvliga Rom. I avsnittet i Thessalonikerbrevet, då Miller redan visste (såsom varje protestant visste på hans tid, att påven var antikrist), när han insåg att det hedniska Rom var den historiska makt som föregick det påvliga väldet, och att Paulus hade sagt att det hedniska Rom måste tas bort innan påvedömet besteg jordens tron, förband han därefter detta med Daniels bok och ”det dagliga”, där det tre gånger hänvisas till att det dagliga måste ”tas bort” innan påvedömet tog kontroll över världen. Paulus vittnesbörd gjorde det möjligt för Miller att se att det hedniska Rom var Daniels ”dagliga”, och därefter kunde han inse att Daniels två ödeläggande makter var det hedniska och det påvliga Rom. Denna sanning utgör grunden för den milleritiska rörelsen. Adventismen förkastar helt visst Millers verk i dag, men de förstår fortfarande att denna översikt av Millers framväxande förståelse av ”det dagliga” i Daniel bevisar att den makt som Paulus säger ”håller tillbaka” det påvliga väldets uppkomst tills den avlägsnades, var det hedniska Rom, och är den korrekta analysen av Millers tänkande i dessa frågor.

När sanningen om ”det dagliga” i Daniels bok såsom en symbol för det hedniska Rom, vilket föregick det påvliga Roms rike som Daniel hade framställt som förödelsens styggelse, hade blivit klar för Miller, kunde han därefter urskilja de profetiska tider som är förbundna med den bibliska profetians riken; och när hans sinne öppnades för dessa insikter sammanställde han en rad sanningar som utgör adventismens grundvalar. Dessa sanningar blev förankrade på de två pionjärtavlorna från 1843 och 1850. Dessa sanningar är adventismens grundval, och de byggde på erkännandet av ”tid”. Historien om när grundvalarna lades är ett huvudtema i Habackuks tavlor.

Det som inte påpekas i Habackuks tavlor är att de grundvalar som byggde på tid frambringade en struktur som ger det perspektiv som är nödvändigt för att den sista generationen skall inse att det fanns sanningar som framställdes som grundvalarna. Det fanns en första sanning som var den allra första stenen som lades i grundvalen, men ”det dagliga” i Daniels bok var inte Millers första sanning. Den sanning som skulle bli den första stenen i den grundval som Miller uppväcktes för att bygga var ”de sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex, men utan sanningen om ”det dagliga”

skulle Miller inte ha insett den profetiska struktur som han behövde inse för att kunna framlägga den förste ängelns budskap. Hans struktur bestod i att placera profetian i perspektivet av två ödeläggande makter. Miller behandlade draken (hedniska Rom) och vilddjuret (påvedömet). Den tredje ängeln behandlar draken (Förenta nationerna), vilddjuret (påvedömet) och den falske profeten (Förenta staterna).

Om en person accepterar alla, inte några, utan alla tidsprofetior som framställdes av milleriterna på de två heliga pionjärdiagrammen, skulle den personen behöva undersöka dessa sanningar personligen. Hur skulle du kunna acceptera dem, om du aldrig hade provat dem? Om de personer som undersöker grundläggande sanningar gör det till sitt personliga ansvar att pröva dessa sanningar och därefter accepterar dem alla, då har de byggt på Klippan och inte på sanden.

”Må de som står som Guds väktare på Sions murar vara män som kan se farorna innan de kommer över folket, — män som kan skilja mellan sanning och villfarelse, rättfärdighet och orättfärdighet.

”Varningen har kommit: Intet får tillåtas att komma in som skulle rubba själva grunden för den tro på vilken vi har byggt allt sedan budskapet kom år 1842, 1843 och 1844. Jag var med i detta budskap, och alltsedan dess har jag stått inför världen, trogen mot det ljus som Gud har gett oss. Vi har ingen avsikt att ta våra fötter från den plattform på vilken de sattes, medan vi dag för dag sökte Herren i innerlig bön och bad om ljus. Tror ni att jag skulle kunna överge det ljus som Gud har gett mig? Det skall vara såsom Evighetens Klippa. Det har väglett mig allt sedan det gavs.” Review and Herald, 14 april 1903.

För att de som vill höra skall kunna analysera tidsprofetiorna i den milleritiska historien krävs det att man betraktar de historiska perioder som representeras av tidsprofetiorna. Detta motsvarar arbetet att framställa händelser på en tidslinje. När en profetiestuderande har nått den undersökningsnivå där han överväger dessa profetiska perioder, identifierade av milleriterna utifrån Bibeln och därefter bekräftade av det historiska förloppet, kommer han att vara i stånd att inse att historien vid början av tidsprofetian symboliskt förebildar historien vid slutet av samma profetia. Från denna utsiktspunkt bör den studerande lära sig att historien upprepas. Med denna förståelse på plats bör han också se att Jesus illustrerar slutet genom början.

Och utifrån den profetiska profetians linje, som framställer världens slut som ”byggandet av ett tempel”, bör den studerande förstå att det finns en slutlig huvudhörnsten som läggs på det tempel som är byggt på grunden. Han bör komma att inse att den tempelgrund som Miller användes till att föra fram i ljust (vilken representerar Jesus Kristus, ty ingen annan grund kan läggas än Jesus Kristus), var en grund byggd på profetisk tid. Eftersom Jesus belyser slutet genom början, bör den studerande också inse att huvudhörnstenen, den sista stenen på templet, måste motsvara grunden. Templets grund för Miller var profetisk tid, men grunden var likväl Jesus Kristus.

Efter den nåd från Gud som har blivit mig given har jag såsom en vis byggmästare lagt grunden, och en annan bygger därpå. Men var och en må se till hur han bygger därpå. Ty ingen kan lägga en annan grund än den som är lagd, vilken är Jesus Kristus. 1 Korinthierbrevet 3:10, 11.

Paulus identifierar sitt verk som uppförandet av ett tempel, vars grund eller begynnelse han lade. Han var hedningarnas apostel och användes till att lägga grunden till den kristna kyrkan. I samma avsnitt identifierar Paulus också att våra kroppar är den Helige Andes tempel. Det finns också Salomos tempel och helgedomen från öknen, vilka alla har grundvalar som samtliga framställs som Jesus Kristus. Den grund som Miller användes till att uppföra var adventismens tempel, och grunden till det templet är med all säkerhet Jesus Kristus, men det är mer specifikt det tempel som uppförs med material som är andliga och profetiska.

Slutstenen måste därför också vara Jesus Kristus, men slutstenen måste också inbegripa en främsta profetisk regel, ty Miller fick en uppsättning regler som innehåller milleriternas främsta regel, vilken var principen ”ett år för en dag”. Utan den regeln finns inget erkännande av tidsprofetia, och det finns därför ingen grund. Det måste finnas en motsvarighet vid slutet som representerar Jesus Kristus (Grunden), vilken är en främsta regel inom en uppsättning regler som etablerar Jesu Kristi uppenbarelse. Regeln är naturligtvis regeln om ”första omnämmandet”, vilken representerar den egenskap i Kristi karaktär som identifierar slutet från begynnelsen.

I 2 Thessalonikerbrevet förkastade de som inte tog emot kärleken till sanningen, för att de skulle bli frälsta, sanningen sådan den representeras av det grekiska ord som härleds från det hebreiska ord som bildas av tre bokstäver och som i Gamla testamentet översätts med ”sanning”. Den grupp som får den kraftiga villfarelsen, därför att de trodde lögnen, vägrade att vända tillbaka till de gamla stigarna, adventismens grundvalar såsom de framställs på de två heliga tavlorna. Således säger det avsnitt som vi nu under en tid har begrundat:

Den väldige ängel som undervisade Johannes var ingen mindre person än Jesus Kristus. Att Han sätter sin högra fot på havet och sin vänstra på det torra landet visar den roll som Han utför i de avslutande scenerna av den stora striden med Satan. Denna ställning betecknar Hans högsta makt och myndighet över hela jorden. Striden hade tilltagit i styrka och blivit allt mer beslutsam från tidsålder till tidsålder och kommer att fortsätta så ända fram till de avslutande scenerna, då mörkrets makters mästerliga verksamhet skall nå sin höjdpunkt. Satan, förenad med onda människor, kommer att bedra hela världen och de kyrkor som inte tar emot kärleken till sanningen. Men den väldige ängeln kräver uppmärksamhet. Han ropar med hög röst. Han skall visa kraften och myndigheten i sin röst för dem som har förenat sig med Satan för att motstå sanningen.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, band 7, 971.

I detta föregående avsnitt är ”de församlingar som inte tog emot kärleken till sanningen” Daniels och Matteus’ onda och dåraktiga jungfrur, vilka Amos 8:12 identifierar som dem som kommer att börja söka efter Guds sista varningsbudskap när det är för sent. Det är för sent, därför att de trodde på en lögn angående adventismens grundvalar. Adventismen började först ta till sig denna lögn år 1863, och från den tidpunkten gick det helt enkelt utför hela vägen.

Det jag nu står i begrepp att skriva är, antar jag, helt subjektivt, men vilket nytt profetiskt ljus infördes i adventismen sedan 1863? Ellen White säger om Jones’ och Waggoners budskap år 1888 att det var det budskap hon hade framlagt i årtal. Deras budskap kan ha låtit nytt och chockerande för adventismen år 1888, men nyheten och chocken framkallades inte av ett nytt budskap, utan av en blindhet som hade sänkt sig över Guds folk sedan 1863.

Ellen White identifierade adventismen såsom varande i det laodiceiska tillståndet före 1863, så Laodiceas blindhet trängde redan före 1863 in i adventismen; men år 1863 lade kyrkan officiellt åsido sanningen angående de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, vilken var den allra första "tidsprofetia" som Miller upptäckte. Inget profetiskt ljus har framträtt inom adventismen sedan 1863! Vad förändrades?

Själva den första stenen i tempelgrunden, som var uppförd på profetisk tid och representerade Jesus Kristus, lades åt sidan av adventismen år 1863. Den första sten som Miller lade in i tempelgrunden, vilken var grundad på tiden så som den framställs i Daniel av Kristus, som framställde sig själv som Palmoni, den "underbare räknaren", förkastades och lades åt sidan. Den allra första stenen som Miller upptäckte...

"När Kristus citerade profetian om den förkastade stenen, hänvisade han till en verklig händelse i Israels historia. Denna händelse stod i samband med byggandet av det första templet. Även om den hade en särskild tillämpning vid tiden för Kristi första ankomst och därför borde ha talat med särskild kraft till judarna, innehåller den också en lärdom för oss. När Salomos tempel uppfördes, blev de väldiga stenarna till murarna och grunden fullständigt tillhuggna i stenbrottet; sedan de hade förts till byggplatsen, fick inget verktyg användas på dem; arbetarna hade endast att lägga dem på plats. För användning i grunden hade en sten av ovanlig storlek och säregen form förts dit; men arbetarna kunde inte finna någon plats för den och ville inte ta emot den. Den var till förtret för dem där den låg oanvänd i vägen. Längre förblev den en förkastad sten. Men när byggmännen kom till hörnstenens läggning, sökte de länge efter en sten av tillräcklig storlek och styrka och av rätt form att inta just den platsen och bära den stora tyngd som skulle vila på den. Om de för detta viktiga ställe gjorde ett oklokt val, skulle hela byggnadens säkerhet äventyras. De måste finna en sten som kunde motstå solens, frostens och stormens inverkan. Flera stenar hade vid olika tillfällen valts ut, men under trycket av de väldiga tyngderna hade de smulats sönder. Andra kunde inte uthärda provet av de plötsliga växlingarna i atmosfären. Men till slut riktades uppmärksamheten mot den sten som så länge hade varit förkastad. Den hade varit utsatt för luft, sol och storm utan att visa den minsta spricka. Byggmännen undersökte denna sten. Den hade bestått varje prov utom ett. Om den kunde bestå provet av starkt tryck, beslöt de att godta den som hörnsten. Prövningen genomfördes. Stenen godtogs, fördes till sin anvisade plats och visade sig passa exakt. I profetisk syn visades Jesaja att denna sten var en sinnebild för Kristus. Han säger:"

"Herren Sebaot, honom skall ni hålla helig; honom skall ni frukta, och honom skall ni bäva för. Och han skall vara en helgedom; men en stötesten och en anstötens klippa för båda Israels hus, en snara och en fälla för Jerusalems invånare. Och många bland dem skall snava och falla och krossas och snärjas och fångas." I den profetiska synen, förd ned till den första ankomsten, visas profeten att Kristus skall utstå prövningar och prov, av vilka behandlingen av hörnstenen i Salomos tempel var en sinnebild. "Därför säger Herren Gud så: Se, jag lägger i Sion en grundsten, en prövad sten, en dyrbar hörnsten, en fast grundval; den som tror skall inte hasta bort." Jesaja 8:13–15; 28:16.

"I oändlig vishet utvalde Gud grundstenen och lade den själv. Han kallade den 'en fast grund'. Hela världen kan lägga sina bördor och sorger på den; den kan bära dem alla. Med fullkomlig

trygghet kan de bygga på den. Kristus är en 'beprovad sten'. Dem som förtröstar på honom sviker han aldrig. Han har genomgått varje prov. Han har uthärdat tyngden av Adams skuld och skulden hos hans efterkommande och har framträtt som mer än segrare över ondskans makter. Han har burit de bördor som lagts på honom av varje syndare som omvänder sig. I Kristus har det skuldyngda hjärtat funnit lindring. Han är den fasta grunden. Alla som gör honom till sitt stöd vilar i fullkomlig trygghet.

"I Jesajas profetia förklaras Kristus vara både en fast grundval och en stötesten. Aposteln Petrus, som skrev under den helige Andes inspiration, visar tydligt för vilka Kristus är en grundsten och för vilka han är en anstötsklippa:"

"Om ni nu har smakat att Herren är nådig. När ni kommer till honom, den levande stenen, som visserligen är förkastad av människor men utvald av Gud och dyrbar, blir också ni, såsom levande stenar, uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud. Därför heter det också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er som tror är han alltså dyrbar; men för dem som är olydiga gäller: den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit en hörnsten, en stötesten och en klippa till fall, för dem som stöter sig på ordet därför att de är olydiga." 1 Petrus 2:3–8.

För dem som tror är Kristus den fasta grundvalen. Det är de som faller på Klippan och blir krossade. Här framställs underkastelse under Kristus och tro på Honom. Att falla på Klippan och bli krossad är att ge upp vår egenrättfärdighet och att gå till Kristus med ett barns ödmjukhet, i ånger över våra överträdelser och i tro på Hans förlåtande kärlek. Och på samma sätt är det genom tro och lydnad som vi bygger på Kristus som vår grundval.

"På denna levande sten kan både judar och hedningar bygga. Detta är den enda grund på vilken vi med trygghet kan bygga. Den är tillräckligt vid för alla och tillräckligt stark för att bära hela världens tyngd och börda. Och genom förening med Kristus, den levande stenen, blir alla som bygger på denna grund levande stenar. Många människor blir genom egna ansträngningar huggna, slipade och prydda; men de kan inte bli "levande stenar", eftersom de inte är förenade med Kristus. Utan denna förening kan ingen människa bli frälst. Utan Kristi liv i oss kan vi inte stå emot frestelsens stormar. Vår eviga trygghet beror på att vi bygger på den säkra grunden. Många bygger i dag på grundvalar som inte har prövats. När regnet faller och stormen rasar och floderna kommer, skall deras hus falla, därför att det inte är grundat på den eviga Klippan, hörnstenen Kristus Jesus.

"För dem som stöter sig på ordet genom sin olydnad" är Kristus en stötesten. Men "den sten som byggnadsmännen förkastade har blivit en hörnsten". Liksom den förkastade stenen hade Kristus under sitt jordiska uppdrag fått bära försummelse och misshandel. Han var "föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande ... han var föraktad, och vi aktade honom för intet". Jesaja 53:3. Men tiden var nära då Han skulle bli förhårligad. Genom uppståndelsen från de döda skulle Han förklaras vara "Guds Son i kraft". Romarbrevet 1:4. Vid sin andra tillkommelse skulle Han uppenbaras som himlens och jordens Herre. De som nu stod i begrepp att korsfästa Honom skulle få erkänna Hans storhet. Inför hela universum skulle den förkastade stenen bli hörnstenen.

”Och den som den faller på, honom skall den krossa till stoft.” Det folk som förkastade Kristus skulle snart få se sin stad och sin nation förstöras. Deras härlighet skulle brytas sönder och skingras såsom stoftet för vinden. Och vad var det som förstörde judarna? Det var den klippa som, om de hade byggt på den, skulle ha varit deras trygghet. Det var Guds godhet, föraktad, rättfärdigheten, förkastad, barmhärtigheten, ringaktad. Människor ställde sig i opposition mot Gud, och allt det som skulle ha varit deras frälsning vändes till deras fördärv. Allt det som Gud hade förordnat till liv fann de vara till död. I judarnas korsfästelse av Kristus låg Jerusalems förstörelse innesluten. Det blod som utgöts på Golgata var den tyngd som sänkte dem i fördärvet för denna världen och för den tillkommande. Så skall det också vara på den stora yttersta dagen, när domen skall falla över dem som förkastar Guds nåd. Kristus, deras förargelseklippa, skall då framträda för dem såsom ett hämnande berg. Härligheten i hans anlete, som för de rättfärdiga är liv, skall för de ogudaktiga vara en förtärande eld. På grund av förkastad kärlek, föraktad nåd, skall syndaren gå under.

”Genom många illustrationer och upprepade varningar visade Jesus vad följden skulle bli för judarna av att förkasta Guds Son. Med dessa ord vände Han sig till alla i varje tidsålder som vägrar att ta emot Honom som sin Återlösare. Varje varning gäller dem. Det vanhelgade templet, den olydige sonen, de falska vingårdsmännen, de föraktfulla byggmästarna, har sin motsvarighet i varje syndares erfarenhet. Om han inte omvänder sig, skall det öde som de förebådade bli hans.” Messias, s. 597–600.

Vi kommer att fortsätta detta i nästa artikel.